

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN BATXILLERAT

CURS 2005-2006

QUINES NITS !!!

Irene Burgos Orts

Això és i serà un xiquet que es passava el dia mirant la televisió, es sabia tota la programació. Els seus pares estaven farts i ja havien provat totes les maneres possibles que Albert (el xiquet) deixara de mirar-la. Un dia llevaren la televisió i quan ell va arribar a casa i va veure que no hi estava es va enfadar molt, tant que va escapar-se de casa; no podia permetre viure en una casa sense televisió!!! Estigué dos dies fora de casa!!!. Finalment, la policia el trobà en la ciutat mirant les teles d'una tenda d'electrodomèstics. Els seus pares ho passaren tan malament que tornaren a posar-hi la televisió perquè no se n'escapara una altra vegada.

Carme —la mare d'Albert— no va dormir durant una setmana pensant com podia fer que el seu fill deixara la

televisió, fins que se li va acudir que els llibres serien els millors substituïts. Així que li va comprar alguns llibres, d'aventura, d'amor, fantàstics...

Però Albert, no va fer massa cas als llibres que sa mare havia col·locat a la prestatgeria de l'habitació i que tantes vegades havia insistit que els llegira.

Una nit, després de veure la seua sèrie de la nit, va anar al llit i quan estava dormint un home va irrompre en la seua habitació. Albert va cridar sa mare però la mare no l'escoltava i l'home va posar-li la mà a la boca perquè no poguera cridar.

Va notar que l'home feia una olor molt forta, entre alcohol i suor. Va xiuxiuejar-li a l'orella "no parles, calla, ens poden descobrir". Albert estava molt sorprès i les cames li tremolaven, tenia molta por, no sabia el que estava passant. Va mirar l'home que li estava tapant la boca, tenia una llarga barba roja, uns ulls blaus que pareixia que se li anaven a eixir de l'òrbita. El seu aspecte era realment deplorable, la roba pareixia que feia anys que no se l'havia llevat de damunt i duia un barret molt estrany, tenia com dos banyes... la seua aparença li recordava molt a algú... aahhh!!! Era Barba-rossa, un pirata viking, el va veure en una de les portades dels llibres que sa mare li havia dut!

Quan va endevinar qui era, el llit va començar a menejar-se, i tota la seua habitació esdevingué aigua. Una aigua molt marejada, amb grans ones; el seu llit, el pirata i ell estaven en una gran tempesta. Va veure lluny algunes llums, i al poc va descobrir que eren vaixells pirates, ¡estava espantat!, uns vaixells s'acostaven cap a ell. El pirata i ell no tenien armes i, a més, anaven en un llit!!! Però quan va adonar-se, el llit ja no estava, estaven en un gran vaixell, un gran vaixell viking!!! Barba-rossa li va oferir una espasa ben afilada i li va dir amb una veu ben ronca "tin, lluita, aquells vaixells venen a per

nosaltres, tu sols has de lluitar”. Albert es va espantar més del que ja estava, ¿¿¿lluitar??? Ell no sabia lluitar !!

Li va dir a Barba-rossa el que li passava, i ell li va contestar que la por el podia dur per dos camins: quedar-se paralitzat, i per tant morir, o lluitar. Així, que ell li recomanava que lluitara. Aquest consell no va ajudar gaire a Albert però quan els pirates van abordar el vaixell, la por no el va trair, va lluitar com qualsevol altre viking. Quan va acabar la lluita, el vaixell de Barba-rossa, havia triomfat. Albert no recordava molt de la batalla, perquè era la por la que havia actuat per ell, però es sentia satisfet d’haver sobreviscut a l’aventura.

Quan estaven celebrant el triomf es va sentir una veu de dona que deia: “Albert, desperta que arribaràs tard a l’institut”. Ell es va despertar i va veure que tot havia estat un somni.

A l’institut va contar la seua aventura, però ningú se’l va creure. Va arribar a casa destrossat perquè ningú li havia fet cas, ningú es creia que ell haguera pogut lluitar contra vikings, creien que ho havia vist a la televisió. Però ell sabia que no, que no era un somni perquè havia estat massa real, ni podia ser una història que havia vist a la televisió perquè a la televisió les aventures es veuen d’una manera diferent; no es viuen com si estigueres dins d’elles.

Aqueixa nit, es va gitar prompte perquè no feien res interessant a la televisió. A més, volia veure si podia tindre una aventura com la nit passada.

A mitjan nit el va despertar algú: era ros i amb els ulls blaus.

Quan va veure que estava despert es va asseure a la vora del llit. Albert li va preguntar qui era i ell no va respondre, simplement va somriure. Aleshores es va fixar que aquell xiquet que pareixia tret de una cavalcada (ja que duia una capa, i anava vestit com un príncep) i portava a la mà un paper. Albert li va preguntar què era i ell va respondre que era un corder que

li havia dibuixat un gran amic seu. En el paper hi havia dibuixada una caixa, però Albert no veia per cap part dibuixat el corder. Aqueixa nit no va viure cap aventura al·lucinant de pirates, simplement estigué tota la nit parlant amb el xiquet que més tard, va descobrir que era el Petit Príncep. El més curiós fou que abans de finalitzar la nit, en pegar-li una ullada al tros de paper, va veure clarament la figura del corder.

A la nit següent no s'ho va pensar i després de sopar, es rentà les dents i anà corrents cap al llit. En la tele ja no feien res que li poguera interessar més que aquelles aventures. Desitjava amb totes les seues ganes saber quina aventura passaria aquella nit o a qui coneixeria.

No pogué dormir dels nervis que tenia. A la una de la nit encara no havia aparegut ningú, i Albert ja havia perdut les esperances, quan de sobte va veure en un raconet un xiquet amb el cap entre els genolls.

—Qui ets?— va preguntar Albert.

— No, qui ets tu?— va dir el xiquet.

—Jo sóc Albert, però eres tu el que estàs a la meua habitació.

—Jo soc Lázaro de Tormes, però açò no és la teua habitació, és casa el cec.

Aquell xiquet tenia raó, per alguna raó estranya ja no estava en la seua habitació, era una casa feta de fusta i en la taula hi havia un home assegut amb una botella de vi a la mà. Lázaro li va recomanar que estiguera en silenci perquè el cec no descobrija que algun estrany havia entrat a la seua casa.

Estigueren uns instants asseguts l'un al costat de l'altre, en un silenci complet. Només es sentia l' estómac de Lázaro que cridava per menjar. Albert li va preguntar:

—Tens fam?

—Sí— va respondre ell.

—Que no has sopat?

—No, el meu amo no em dóna quasi de menjar, però estigues en silenci, que quan ell estiga al seu son més profund podrem beure vi.

—Beure vi??? Jo no puc, sóc massa jove!

—No ets massa jove, però calla que si es desperta no podré menjar fins demà, i no sé el que podria fer amb tu.

Varen estar en silenci durant mitja hora aproximadament, quan de sobte Lázaro es va alçar i va anar cap al cec amb una palleta. Va llevar una espècie de pegat de cera que havia ficat en el cul de la botella i va posar-hi la palleta. Més tard li va oferir vi a Albert, que no s'ho va repensar ni dos segons i amb tota la cura del mon va beure vi. Mai no havia tastat aquell sabor, però li va agradar. Així que begué un poc més, i més tard un poc més, fins que Lázaro el va fer parar, perquè, si no, el cec s'adonaria que li faltava vi. Però a aquelles hores Albert ja estava massa contentet i ells dos van eixir de la cabana i estigueren una estona rient a més no poder, fins que caigueren rendits.

De matí es va despertar en la seua habitació amb un dolor de cap insuportable, així que aquell dia no va anar a l'institut. Va passar el dia al llit, però de nit es sentia amb forces per a viure una altra aventura. Aquella nit no va passar res, ni la següent, ni la següent. Albert es sentia terriblement trist, es pensava que allò era un càstig per haver pillat un pet colossal aquella nit i per això va maleir el vi, la seua mala sort, Lázaro, a ell i a l'idiota del cec que a la fi era el culpable per no donar beguda a Lázaro.

La televisió, ja no l'atreia, les aventures no es vivien de la mateixa manera, res era el mateix i ja havien passat moltes nits sense tenir cap aventura, Albert no sabia què fer.

Un dia, avorrit, en la seua habitació, se li va acudir llegir un del llibres que sa mare li havia comprat. Va decidir agafar les aventures de Barba-rossa que li va recordar aquell amic viking que va fer la primera d'aquelles fantàstiques nits. Quan va començar no ho pogué creure; li passaven moltes més aventures de les que ell havia viscut i es podien viure igual que en els somnis!.

Aquell llibre, el va absorbir, igual que tots els darrers que es va llegir. Així Albert va descobrir la manera de viure totes aquelles aventures, que li passaven de nit, però ara les podia viure i gaudir a qualsevol hora del dia. Era el més fantàstic que ell s'haguera pogut imaginar mai. Els llibres de la seua prestatgeria arribaren a ser pocs per a ell. I un dia, mentre sa mare netejava la seua habitació, inesperadament trobà damunt la taula d'Albert... Un carnet de biblioteca!!!